

• ΠΑΡΑΜΥΘΙ •

Στο χωριό μας μια φορά,
ήρθανε ηρωες πολλοί... κι
εγώ κι εσύ μαζί!

**Αυτό είναι ένα παραμύθι - καρπός δημιουργικής συνεργασίας
σχολείου, νηπίων και γονέων στα πλαίσια ενός σχεδίου δράσης που
αφορούσε την αναβάθμιση της δανειστικής βιβλιοθήκης του
σχολείου.**

**Ένα πολύ μεγάλο ευχαριστώ στους γονείς που “αγκάλιασαν” και
“απογείωσαν” την ιδέα μας.**

**Το χωριό Άγιο Πνεύμα δεν θα μπορούσε να παρουσιαστεί σε μεγάλους
και μικρούς με καλύτερο τρόπο ...**

**Τσούκαλου Βασιλική
Νηπιαγωγείο Αγίου Πνεύματος Σερρών
Μάιος 2025**

Όλα ξεκίνησαν κάπως έτσι...

Αγαπητοί γονείς,

Είμαστε ενθουσιασμένοι να σας προσκαλέσουμε σε μια μοναδική δραστηριότητα που θα φέρει κοντά τους ήρωες αγαπημένων παραμυθιών με την καθημερινότητά σας στο χωριό. Η δράση μας φέρει τίτλο:

"Στο χωριό μας μια φορά, ήρθανε ήρωες πολλοί ... κι εγώ κι εσύ μαζί"

και έχει ως στόχο να δημιουργήσουμε από κοινού, ένα συνεργατικό παραμύθι, το οποίο θα βασίζεται σε γνωστούς ήρωες κλασικών παραμυθιών, αλλά θα εξελίσσεται στο δικό σας χωριό.

Για να γίνει αυτό, κάθε οικογένεια/παιδί θα έχει την ευκαιρία να συμμετέχει με ένα προσωπικό αντικείμενο που θα ενσωματωθεί στην ιστορία, μαζί με έναν χαρακτήρα από τους ήρωες που προτείνονται. Το αντικείμενο που θα φέρει ο κάθε γονέας, θα έχει δική του σημασία και ρόλο στο παραμύθι, κάνοντάς το ακόμη πιο ξεχωριστό και προσωπικό.

Μια ωραία πινελιά στην ιστορία θα αποτελέσει και η αναφορά σας σε γειτονιές, κτήρια ή και περιοχές του χωριού, κάτι που θα την κάνει ακόμη πιο οικεία σε όλους σας. Ασφαλώς αν συνοδεύονται όλα αυτά και με εικόνες ... ε τότε θα γίνει ακόμη πιο ξεχωριστή!

Μέσα από αυτή τη δραστηριότητα, θέλουμε να ενισχύσουμε τη φαντασία και τη δημιουργικότητα των παιδιών, ενώ ταυτόχρονα να καλλιεργήσουμε τη συνεργασία μεταξύ γονέων και παιδιών. Ελπίζουμε ότι όλοι μας θα απολαύσουμε αυτή 'την παραμυθένια' εμπειρία και θα δημιουργήσουμε μαζί μια ιστορία γεμάτη μαγεία, συνεργασία και αξέχαστες αναμνήσεις.

Ανυπομονούμε να δούμε την κοινή μας δημιουργία και να μοιραστούμε αυτή τη μοναδική εμπειρία με τα παιδιά σας!

Οι νηπιαγωγοί

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΜΑΣ

Ο Παπουτσωμένος
Γάτος

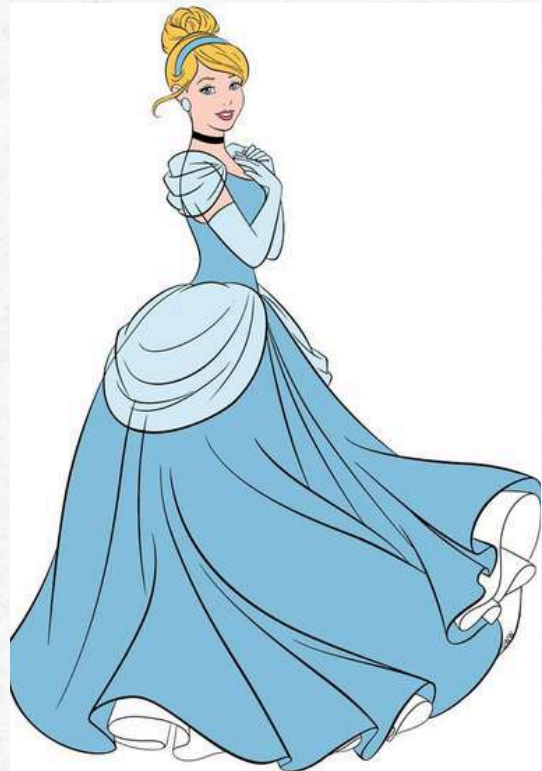
Η Χιονάτη

Η Κοκκινοσκουφίτσα

Η Χρυσομαλλούσα

Η Σταχτοπούτα

Τα 3 γουρουνάκια

Ο Πινόκιο

Η Ραπουνζέλ

Ο Αλαντίν

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα όμορφο χωριό των Σερρών, το “Άγιο Πνεύμα”, ζούσε μια όμορφη ξανθιά κοπέλα που την έλεγαν “**Ξανθομαλλούσα**” .

Ήταν πάντα ντυμένη όμορφα και της άρεσε πολύ να τη βλέπουν όλοι και να τη θαυμάζουν. Το αγαπημένο της χρώμα ήταν το γαλάζιο, χρώμα που είχαν τα μάτια της αλλά και η θάλασσα, που τόσο αγαπούσε!

Μάλιστα, συχνά φορούσε κι ένα δώρο που της έκαναν, ένα ιδιαίτερο φουλάρι με όλες τις αποχρώσεις του μπλε -γαλάζιου, ένα φουλάρι που θεωρούσε ότι της πήγαινε πολύ! Και δεν είχε άδικο...

Μια μέρα λοιπόν, εκεί που περπατούσε στα γραφικά στενά δρομάκια του χωριού, εκεί στα '13', συνάντησε την **Κοκκινοσκουφίτσα** με δάκρυα στα μάτια!

“Γιατί κλεις Κοκκινοσκουφίτσα;”, ρώτησε η Χρυσομαλλούσα
“Αχ, είμαι πολύ στεναχωρημένη!”, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα. “Αγόρασα αυτό εδώ το καλάθι και ήθελα να το στολίσω με αγριολούλουδα αλλά δε βρήκα π ο υ θ ε ν ά και έψαξα σ’ ολόκληρο το χωριό!”

“Μη στεναχωριέσαι Κοκκινοσκουφίτσα. Θα σου πω εγώ πού έχει αγριολούλουδα”, είπε η Χρυσομαλλούσα. “Θα ανέβεις στον λόφο εκεί ψηλά, στο Μοναστήρι του Προφήτη Ηλία, και θα βρεις τα πιο όμορφα λουλούδια!”

“Αχ, σ’ ευχαριστώ πολύ!”, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα και ξεκίνησε για το Μοναστήρι. Μετά από λίγη ώρα η Κοκκινοσκουφίτσα έφτασε στον λόφο. Μα αυτό που της τράβηξε την προσοχή δεν ήταν ούτε τα όμορφα λουλούδια ούτε και το Μοναστήρι που δέσποζε επιβλητικό στο λόφο. Ήταν κάτι άλλο ή μάλλον κάποιος άλλος...

Μονή Προφήτη Ηλία

Έξω από το Μοναστήρι συνάντησε ένα **γουρουνάκι**, το οποίο είχε μαζέψει λουλούδια και καθόταν στο παγκάκι σκεπτικό.

“Τι ωραία λουλούδια που μάζεψες! Και εγώ για λουλούδια ήρθα!”, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα.

“Ήρθα να μαζέψω λουλούδια με τ’αδέρφια μου αλλά στην πορεία τα έχασα!”, είπε το γουρουνάκι.

“Μη στεναχωριέσαι. Το ένα αδερφάκι σου το είδα στην πλατεία να παίζει μπάλα. Περίμενε να μαζέψω λουλούδια και πάμε να τους βρούμε.”, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα.

“Ναι, αλλά το άλλο μου αδερφάκι πού είναι;”, είπε το γουρουνάκι. “Αν δεν γυρίσουμε μέχρι τις 14:00 στο σπίτι, η μαμά θα μας μαλώσει!”

“Πάμε να κατέβουμε στο χωριό. Θα σε βοηθήσω να τους βρούμε”, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα.

Έτσι, ξεκίνησαν προς το χωριό κρατώντας τα καλαθάκια με τα λουλούδια. Μάλιστα, για να καλύψουν όλους τους πιθανούς δρόμους, χωρίστηκαν: το γουρουνάκι κατέβηκε από “τα Βλάχικα” και η Κοκκινοσκουφίτσα από τον άλλο δρόμο που καταλήγει στην παλιά κοινότητα και έδωσαν ραντεβού στην πλατεία που ήταν το άλλο αδερφάκι.

Μόλις έφτασε η Κοκκινοσκουφίτσα στην παλιά κοινότητα, είδε το γουρουνάκι που έψαχναν, να κάνει κούνια στο πάρκο!

“Γουρουνάκι, γουρουνάκι, έλα να πάμε γρήγορα στην πλατεία! Σε ψάχνουν τ’ αδέρφια σου! Τι κάνεις εδώ μόνο σου;”, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα.

Τότε, κίνησαν μαζί για την πλατεία του χωριού, όπου και συνάντησαν και το τρίτο γουρουνάκι να παίζει μπάλα ενώ λίγο παραπέρα - σ’ ένα παγκάκι - κάθονταν ο **Παπουτσωμένος Γάτος...**

“Παπουτσωμένε Γάτε, έλα να παίξουμε με την μπάλα”, φώναξαν όλοι μαζί.

“Έρχομαι τώρα!”, απάντησε.

Αφού έπαιξαν λίγη ώρα στην πλατεία, ο Παπουτσωμένος Γάτος αποφάσισε να τους πει την ιδέα που από ώρα είχε στο μυαλό του...

“Παιδιά, έχω μια ιδέα! Θέλετε να πάμε για εξερεύνηση;”

“Εξερεύνηση;;;Ναιiiiiiiii!!!Πού;;;” είπαν όλοι με μια φωνή.

“Σκέφτηκα να ανέβουμε στο Μοναστήρι του Τιμίου Σταυρού, αλλά όχι από τον δρόμο...από το δασάκι που ξεκινάει από κάτω.”

Συμφώνησαν, πήραν και τη Χρυσομαλλούσα μαζί τους και ξεκίνησαν.

Λίγη ώρα μετά, άρχισαν να μπαίνουν στο δάσος λαχανιασμένοι και με κατακόκκινα μάγουλα από την μεγάλη ανηφόρα. Ήταν φανταστικά !!!

Μέσα στα δέντρα είδαν πολλά σκιουράκια να πηδάνε από κλαδί σε κλαδί και, μαζεύοντας βελανίδια, ξαφνικά ένα ζαρκάδι πέρασε από μπροστά τους! Στη θέα του άρχισαν να χοροπηδάνε από τη χαρά τους και συνέχισαν τρέχοντας προς το Μοναστήρι.

Εκεί έκατσαν να ξεκουραστούν, ήπια και νερό ενώ - ευτυχώς - ο Παπουτσωμένος Γάτος είχε μαζί του ένα κόκκινο παγούρι το οποίο και γέμισε, μιας και συνέχισαν την περιπέτειά τους κατεβαίνοντας στο εκκλησάκι του Σωτήρος.

Μόλις έφτασαν στο εκκλησάκι, όλοι έμειναν ακίνητοι να χαζεύουν τη θέα, ώσπου ξαφνικά είδαν μια σκιά! Κάποιος καθόταν στην άκρη του λόφου, πίσω από το εκκλησάκι!

Ήταν **ο Πινόκιο** σκεπτικός και στεναχωρημένος!

Με το που τους είδε, είπε “Έχασα το γκρουπάκι με τους φίλους μου που θα ανεβαίναμε στο βουνό για να πετάξω το αεροπλανάκι μου και δεν τους βρίσκω πουθενά!!!”

Μονή Τιμίου Σταυρού

Στην αρχή δεν τον πίστεψαν γιατί ήξεραν ότι ο Πινόκιο είναι και λιγάκι ψεματούρης όμως στην συνέχεια πρόσεξαν ότι η μύτη του δεν μεγάλωσε, οπότε κοιτάχτηκαν στα μάτια και όλοι μαζί είπαν:

“Μη στεναχωριέσαι! Θα ψάξουμε και θα τους βρούμε κι έτσι θα προλάβεις να πετάξεις και το αεροπλανάκι σου”.

“Ωραία, έχει κανείς καμιά ιδέα προς τα πού να πάμε;”, είπε ο Πινόκιο.

“Λογικά θα έχουν πάει προς το καταφύγιο”, είπε ο Παπουτσωμένος Γάτος.

“Σωστή η ιδέα σου!”, είπε ο Πινόκιο και ξεκίνησαν όλοι μαζί.

Περπατώντας, άρχισαν τα τραγουδάκια, τις ιστορίες και ένα χαμόγελο φώτιζε τα προσωπάκια τους. Στη διαδρομή που ακολούθησαν, συνάντησαν ‘του δράκου τ’πατματιά’ (‘την πατημασιά του δράκου’).

“Κοιτάξτε!”, είπε ο Πινόκιο και άρχισε να τους λέει την ιστορία που συνόδευε “το εύρημά τους” κάνοντας τους φίλους του να ενθουσιαστούν.

Μετά από λίγο, να σου και οι αγελαδίτσες ενός χωριανού και τσούκου τσούκου (σιγά σιγά), φτάσανε στο καταφύγιο με την υπέροχη θέα, τον καθαρό αέρα και -κοιτώντας λίγο καλύτερα-και την ομάδα με τα τζιπ!

Καταφύγιο

“Άντε, πού είστε;”, φώναξε ο αρχηγός τους. “Μπείτε όλοι μέσα και πάμε στην λίμνη ‘Καμπέρα’ να παίξουμε και να λερωθούμε!”.

Φτάνοντας εκεί και περνώντας από ανηφόρες, κατηφόρες και ανάμεσα από δέντρα, ξεπρόβαλε ήρεμη και όμορφη η λίμνη...

“Φτάσαμε!”, αναφώνησαν όλοι μαζί και έτρεξαν να την δουν από κοντά.

“Πω, πω”, φώναξε ο Πινόκιο με ενθουσιασμό, “Έχει και παιδική χαρά! Θέλετε να πάμε να παίξουμε;”

“Ναιiiii”, φώναξαν όλοι με μια φωνή.

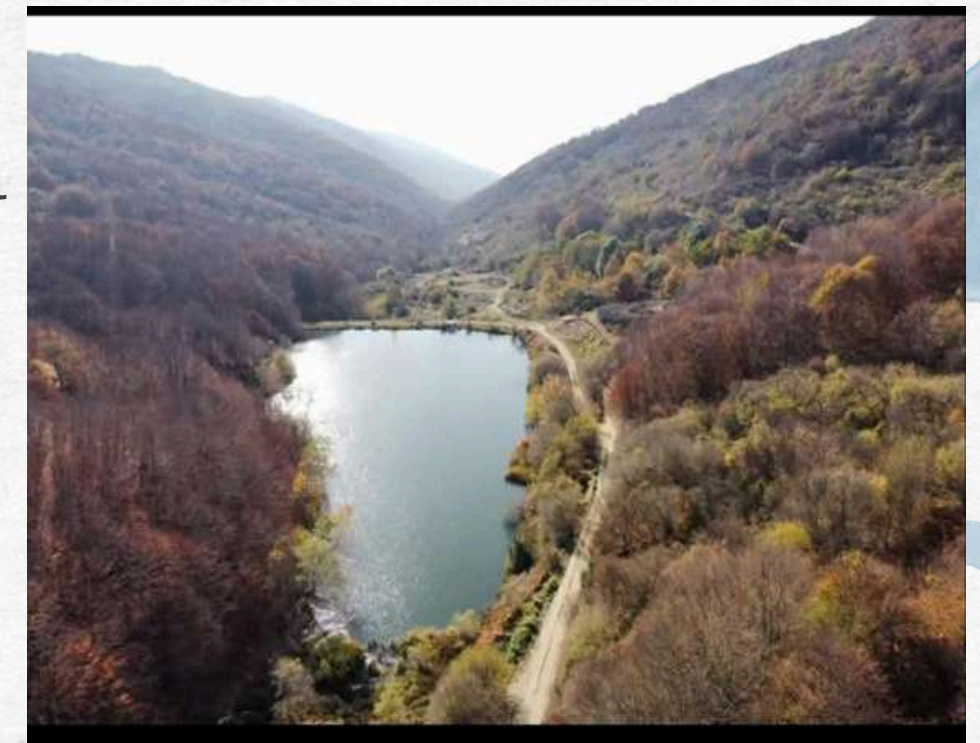
Πηγαίνοντας όμως προς τα εκεί, βρήκαν την **Ραπουνζέλ** να κάθεται σε μια κούνια χαρούμενη και ανακουφισμένη βλέποντας κόσμο να έρχεται στην λίμνη.

“Γεια σας παιδιά. Πάλι καλά που ήρθατε!”, τους είπε

“Τι έγινε Ραπουνζέλ; Το φόρεμά του φαίνεται βρεγμένο!”, είπε ο Πινόκιο.

“Ξεκίνησα για περπάτημα από το σπίτι μου και ξαφνικά έπιασε δυνατή βροχή. Δεν υπήρχε μέρος για να μπω από κάτω κι έτσι έγινα μούσκεμα ολόκληρη! Και τώρα, κρυώνω πολύ!” είπε η Ραπουνζέλ και συνέχισε: “Ήρθα εδώ στην λίμνη ελπίζοντας ότι κάποιος θα ανέβει, για να μπορέσω να επιστρέψω με τη βοήθειά του στο σπίτι.”

“Θα έρθεις μαζί μας! Εμείς θα σε πάμε.”, είπαν όλοι μαζί.

Λίμνη Καμπέρα

“Μόνο θέλω να σας ζητήσω μία χάρη”, είπε η Ραπουνζέλ. “Θέλω να σταματήσουμε στο εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου στην (Ν)Τριάνοβα να ανάψω ένα κεράκι. Αυτό το μέρος μου αρέσει πολύ!”.

“Έγινε, κανένα πρόβλημα. Μόνο που πρώτα θα σε πάμε βόλτα με τα τζιπ μιας και υπάρχουν δρόμοι που είναι γεμάτοι λάσπη για να κάνουμε παιχνίδι!”, είπε ο Παπουτσωμένος Γάτος.

Στο δρόμο της επιστροφής, μετά από πολλά ταρακουνήματα, έφτασαν στην (Ν)Τριάνοβα. Κατέβηκαν όλοι και πήγαν στο εκκλησάκι που ήταν ανοιχτό. Εκεί -προς έκπληξη όλων- συνάντησαν τον **Αλαντίν**...

“Γεια σας παιδιά”, είπε. “Περνούσα απ’ έξω και είπα να ανάψω ένα κερί. Να φανταστώ κι εσείς το ίδιο...”.

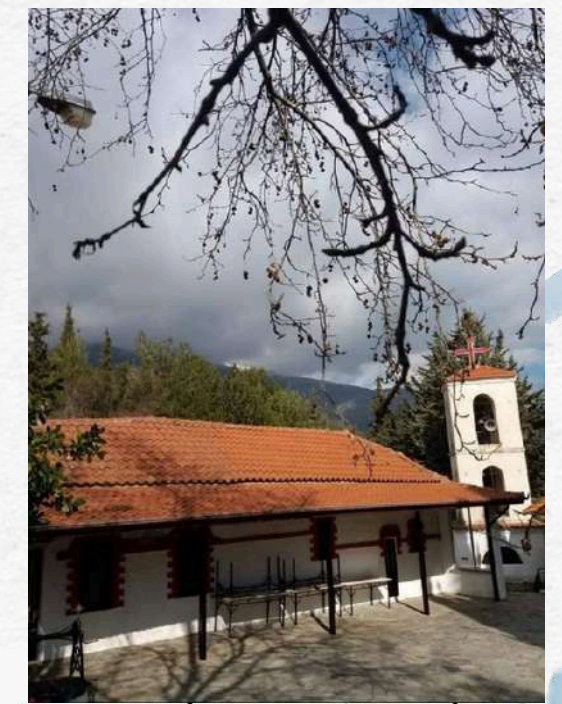
“Ναι”, είπαν όλοι με μια φωνή.

“Θέλετε να κατέβουμε στο χωριό μαζί;”, ρώτησε ο Αλαντίν.

“Φυσικά!”, είπε η Χρυσομαλλούσα.

“Ωραία, έχω και το χαλί μου...ανεβείτε!”

Ανέβηκαν όλοι στο χαλί με ενθουσιασμό. Όλα φαίνονταν τόσο ωραία από ψηλά... Είδαν το Μοναστήρι του Αγίου Πνεύματος και αποφάσισαν να κατέβουν. Κατέβηκαν, ήπιαν νερό, άναψαν κερί και κάθισαν κάτω από τον μεγάλο πλάτανο. Η δροσιά ήταν μ ο ν α δ ι κ ή , αλλά έπρεπε να συνεχίσουν.

Άγιος Γεώργιος -(Ν)Τριάνοβα

Μονή Αγίου Πνεύματος

“Πάμε με τα πόδια”, είπε ο Αλαντίν.”Το χαλί κουράστηκε και θα μας ακολουθήσει μόνο του!”

“Τότε πάμε από τον δρόμο και να κατεβούμε από το παλιό σχολείο”, φώναξε ο Πινόκιο και άρχισε να τρέχει.

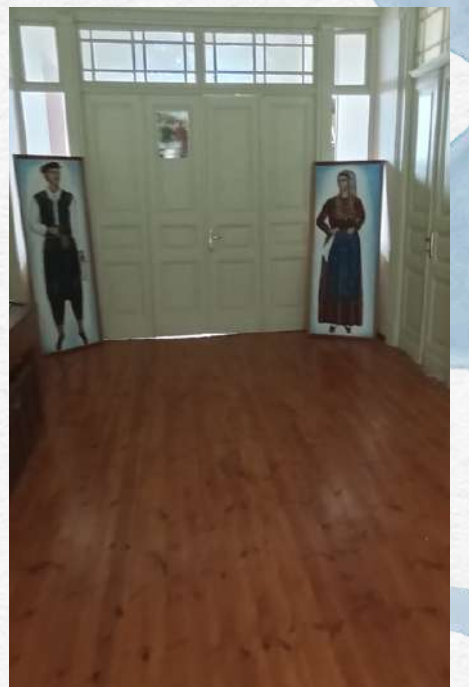
Σε λίγα λεπτά, όλοι λαχανιασμένοι, κατέβηκαν από το θεατράκι στο παλιό σχολείο.

“Η πόρτα είναι ανοιχτή! Ας εξερευνήσουμε!!!”, φώναξε ο Αλαντίν.

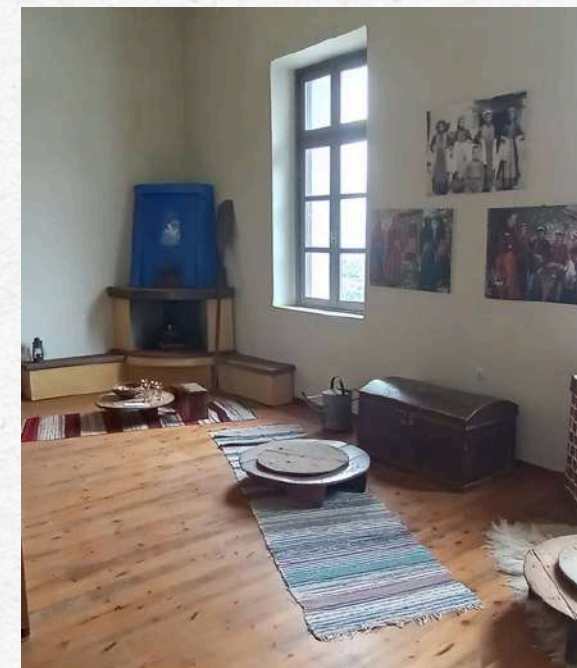
Κανείς δεν θα άφηνε μια τέτοια ευκαιρία! Μπήκαν μέσα διστακτικά ανοίγοντας μία μία τις αίθουσες. Οι περισσότερες ήταν άδειες. Μία όμως έμοιαζε με μουσείο: εκεί έβλεπες παλιά πράγματα, αντικείμενα μιας άλλης εποχής και φορεσιές του χωριού. Εντυπωσιάστηκαν!

Στη συνέχεια κατέβηκαν στο ισόγειο του κτιρίου, όπου σε μία αίθουσα υπήρχε ένας αργαλειός! Πρώτη φορά έβλεπαν τέτοια μηχανή και αναρωτιόντουσαν πως μπορούσαν και έφτιαχναν παλιότερα χαλιά μ’ αυτόν .

Όμως, στην όψη του αργαλειού, το χαλί του Αλαντίν έδειχνε φοβισμένο και τους παρακίνησε να φύγουν.

Παλιό Δημοτικό Σχολείο

Βγαίνοντας από το κτήριο ο Αλαντίν άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά φωνάζοντας:

” Όποιος φτάσει πρώτος στην “Καμπανούλα”, χτυπάει την καμπάνα!”.

Έφτασαν με αναψοκοκκινισμένα μάγουλα και κομμένες ανάσες από το τρέξιμο και την μεγάλη ανηφόρα και χτύπησαν όλοι μαζί την καμπάνα γελώντας.

Όταν σταμάτησαν τα γέλια, γύρισαν για να κατέβουν από τον λόφο και είδαν τη **Χιονάτη** να τους κοιτάει με απορία...

“Μα καλά, πού είστε; Εγώ ένα λεπτό σταμάτησα για να ξεπλύνω το μήλο μου σ’ αυτή την πετρόχτιστη βρύση του ‘Φιλίντα’ και σας έχασα!”.

“Δεν πειράζει”, είπε η Χρυσομαλλούσα, “Αφού βρεθήκαμε, όλα καλά”.

“Θέλετε να πάμε στην ‘κουφάλα’ να παίξουμε φίλοι μου;” ρώτησε η Χιονάτη.

“Ναιiiiiii”, φώναξαν όλοι με μια φωνή και ξεκίνησαν πάλι να ανηφορίζουν στα στενά σοκάκια του χωριού και να χαζεύουν τα παλιά παραδοσιακά σπίτια, που κάποια ήταν μισογκρεμισμένα ενώ κάποια άλλα καλοδιατηρημένα, όπως ακριβώς ήταν και τα παλιά χρόνια.

Φτάνοντας εκεί, είπε η Χιονάτη “Ουφ, ζεστάθηκα! Θα μαζέψω τα μαλλιά μου με το αγαπημένο μου λαστιχάκι και συνεχίζουμε το παιχνίδι”.

Η ώρα περνούσε και, όπως έπαιζαν, άκουσαν μια δυνατή φωνή. Ήταν η **Σταχτοπούτα** που μόλις είχε έρθει στη Χώρα/Χωριό των Παραμυθιών!

“Φίλοι μου!”, φώναξε η Σταχτοπούτα.

“Σταχτοπούτα!”, είπαν όλοι μαζί.

“Επιτέλους ήρθες!”, είπε η Χιονάτη.

“Αχ, ναι, έφτασα επιτέλους! Κουράστηκα όμως πολύ!”, είπε η Σταχτοπούτα και συνέχισε:

“Το χωριό είναι πανέμορφο! Είχατε δίκιο που μου λέγατε να έρθω!”.

“Είδες, είναι ωραία εδώ ψηλά, μ’ όλα αυτά τα δέντρα και τα βουνά!”, είπε ο Αλαντίν.

“Μην ξεχνάς και τα γραφικά σοκάκια και τα σπίτια τα παλιά”, είπε η Κοκκινοσκουφίτσα.

“Μοιάζει το χωριό παραμυθένιο, γι’ αυτό το αγαπήσαμε και εμείς!”, είπε η Ραπουνζέλ.

“Όλα είναι όμορφα και θέλω να σας γνωρίσω όλους στο χωριό!”, είπε η Σταχτοπούτα .

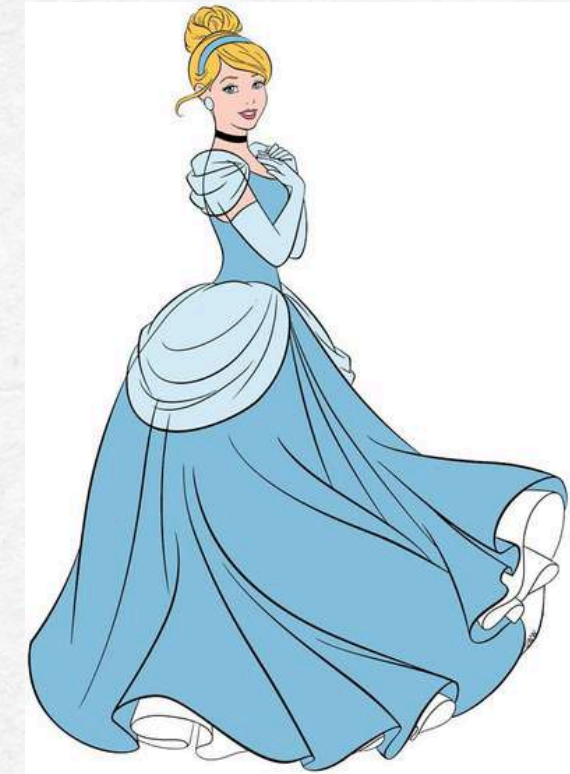
“Μα πως θα γίνει αυτό;”, ρώτησαν τα τρία γουρουνάκια με μια φωνή.

Οι φίλοι κοίταξαν τη Σταχτοπούτα με απορία...

“Θα κάνουμε μια γιορτή”, είπε η Σταχτοπούτα με χαρά. “Θα έχουμε μουσική, φαγητό και θα περάσουμε όλοι μας καλά!”

“Μα πού θα γίνει η γιορτή;”, ρώτησε ο Πινόκιο. “Το χωριό είναι μεγάλο και οι κάτοικοι πολλοί!”

“Ξέρω εγώ!”, είπε ο Αλαντίν. “Το γήπεδο του χωριού είναι μεγάλο και θα χωρέσουμε όλοι!”

“Τέλεια!!! Θα ετοιμάσω τις προσκλήσεις!”, είπε η Σταχτοπούτα. “Κι εσύ Αλαντίν μαζί με το χαλί θα φέρεις τα τραπέζια και τις καρέκλες”.

“Εμείς θα ετοιμάσουμε το φαγητό”, είπαν η Κοκκινοσκουφίτσα και η Χιονάτη.

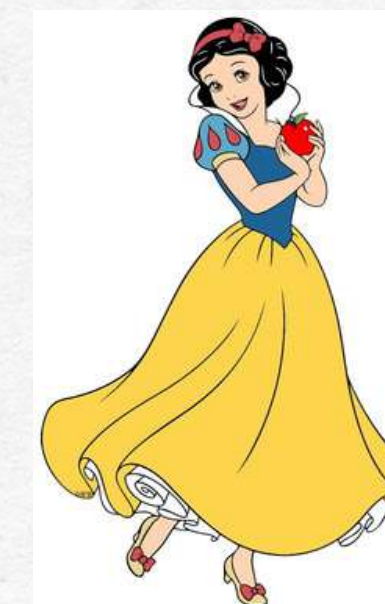
“Εμείς θα είμαστε η ορχήστρα, θα παίξουμε μουσική”, είπαν το τρία γουρουνάκια.

“Κι εγώ θα τραγουδήσω”, είπε η Ραπουνζέλ.

“Εμείς θα στρώσουμε τα τραπέζια για τη γιορτή”, είπαν ο Πινόκιο και η Χρυσομαλλούσα.

“Κι εγώ θα μοιράσω τις προσκλήσεις σου και θα βεβαιωθώ ότι όλοι θα έρθουν στη γιορτή”, είπε ο Παπουτσωμένος Γάτος.

“Ας ξεκινήσουμε λοιπόν!”, είπε η Σταχτοπούτα.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Με χαρά σας προσκαλούμε
στην ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ
ΜΑΣ ΓΙΟΡΤΗ!

ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΣΤΙΣ 21.00
ΣΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ
ΣΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ
ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΤΟΥΜΕ, ΝΑ ΦΑΜΕ
Κ ΝΑ ΠΙΟΥΜΕ!

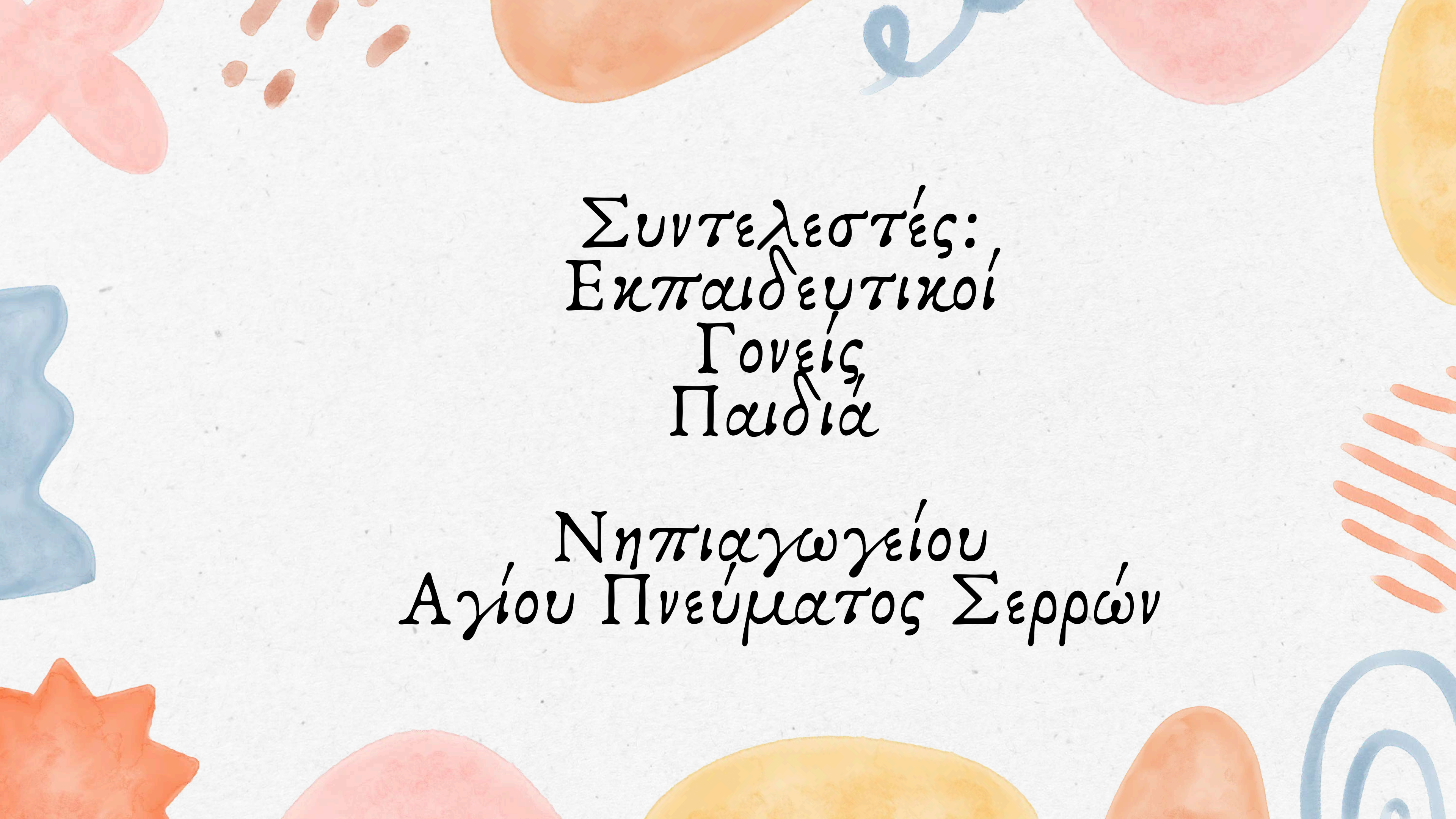
Έτσι, όλοι έπιασαν δουλειά...

Μέσα σε λίγες ώρες το γήπεδο είχε μεταμορφωθεί! Τα τραπέζια στρώθηκαν, οι φωτιές άναψαν, η μουσική έπαιζε και τα φαγητά έμοιαζαν υπέροχα!

Και ήρθε όλο το χωριό να γνωρίσει τους ήρωές μας. Τους υποδέχτηκαν με χαρά, έφαγαν, χόρεψαν και τραγούδησαν μέχρι το πρωί ... πιστέψτε τι σας λέω γιατί ήμουν κι εγώ εκεί!

Έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα, τώρα ψέματα ή αλήθεια, έτσι λένε τα παραμύθια...

Τέλος

The background is a light gray textured paper with various watercolor illustrations. In the top left, there are pinkish-red abstract shapes and small brown dots. In the top center, there's a large orange shape and a blue squiggle. In the top right, there's a pink circle and a yellow circle. On the right side, there are orange lines resembling a hand or a comb. In the bottom left, there's an orange star-like shape. In the bottom center, there's a pink circle and a yellow circle. In the bottom right, there's an orange circle and a blue spiral shape.

Συντελεστές:
Εκπαιδευτικοί
Γονείς,
Παιδιά

Νηπιαγωγείου
Αγίου Πνεύματος Σερρών